

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Roman Sądej

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **W.H.**

skazanego wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w C.

z dnia 26 marca 2013 r., sygn. II K (...),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 7 grudnia 2017 r., kwestii wznowienia z urzędu postępowania w przedmiocie

zaliczenia na poczet łącznej kary pozbawienia wolności wymierzonej tym wyrokiem

okresu faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania europejskiego

nakazu aresztowania, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu

Apelacyjnego w (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r., sygn. II AKz (...)

p o s t a n o w i ł:

1. na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. wznowić z urzędu postępowanie zakończone prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 sierpnia 2017 r., sygn. akt II AKz (...) w kwestii zaliczenia na poczet kary pozbawienia wolności wymierzonej W.H. wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w C. z dnia 26 marca 2013 r., sygn. II (...) - okresu faktycznego pozbawienia wolności w państwie wykonania europejskiego nakazu aresztowania;

2. uchylić postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 2 sierpnia 2017r., sygn. II AKz (...) i przekazać sprawę do

ponownego rozpoznania temu Sądowi w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2017 r., sygn. II K (...) Sąd Okręgowy w C. zaliczył skazanemu W.H. na poczet kary łącznej 9 lat pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 26 marca 2013 r., sygn. II K (...), okres faktycznego pozbawienia wolności w Wielkiej Brytanii od dnia 26 kwietnia 2015 r. do dnia 5 maja 2015 r. w związku z realizacją europejskiego nakazu aresztowania.

Skazany wniósł zażalenie na to postanowienie. Podniósł, że pominięto w nim okres 23 miesięcy ograniczenia wolności w ramach elektronicznego nadzoru od dnia 5 maja 2015 r. do dnia 6 kwietnia 2017 r., który w jego przekonaniu również powinien być zaliczony na poczet kary.

Po wniesieniu zażalenia Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 24 lipca 2017 r. nie uwzględnił wniosku skazanego o sprowadzenie go na posiedzenie wyznaczone w celu rozpoznania zażalenia i wyznaczył mu obrońcę z urzędu w osobie adw. M.K. – Kancelaria Adwokacka w K.. Termin posiedzenia wyznaczono na 2 sierpnia 2017 r., a z treści zarządzenia w tej kwestii wynika, że zobowiązano obrońcę skazanego do obowiązkowego stawiennictwa.

Na posiedzeniu w dniu 2 sierpnia 2017 r. obrońca skazanego nie był obecny. Zażalenie zostało jednak rozpoznane i postanowieniem wydanym w tym dniu Sąd Apelacyjny zdecydował o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

Po doręczeniu odpisu postanowienia z dnia 2 sierpnia 2017 r. adwokat M.K., pismem z dnia 23 sierpnia 2017 r. zawiadomiła, że zarządzenie o wyznaczeniu jej obrońcą z urzędu skazanego W.H. i zawiadomienie o terminie posiedzenia odebrała w dniu 8 sierpnia 2017 r., gdyż w okresie poprzedzającym korzystała z urlopu i przebywała poza siedzibą kancelarii. Oświadczyła, że skoro jej obecność na posiedzeniu w dniu 2 sierpnia 2017 r. była obligatoryjna, to wydane w wyniku rozpoznania zażalenia postanowienie jest obciążone bezwzględną przyczyną odwoławczą wymienioną w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył:

Pismo adw. M.K. jako obrońcy z urzędu skazanego W.H., sygnalizuje wystąpienie przesłanki do wznowienia postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. Zawarty w nim wniosek zasługuje na uwzględnienie. W myśl art. 439 § 1 k.p.k. sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów, jeżeli, między innymi, oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy.

O obowiązkowym udziale obrońcy skazanego W.H. na posiedzeniu w dniu 2 sierpnia 2017 r., zdecydował Sąd Apelacyjny przy wyznaczeniu tego terminu w celu rozpoznania zażalenia. Powstała zatem sytuacja procesowa, o której mowa w art. 96 § 1 zd. 1 k.p.k. *in fine* i zd. 2 tego przepisu, w której wobec nieuwzględnienia wniosku skazanego o doprowadzenie na posiedzenie, obecność obrońcy była konieczna. Oznaczało to, że w razie niestawiennictwa obrońcy nie można było przeprowadzać na posiedzeniu czynności procesowych, które zmierzały do rozpoznania wniesionego środka odwoławczego. Skutkiem odmiennego postąpienia, tj. rozpoznania zażalenia było zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., obarczającej wydane na posiedzeniu prawomocne orzeczenie co do meritum postępowania, niekorzystne dla skazanego. Zgodnie z art. 542 § 3 k.p.k., w wypadku ujawnienia się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., postępowanie wznowia się z urzędu, przy czym wznowienie postępowania jedynie z powodów określonych w pkt 9 -11 tego przepisu może nastąpić tylko na korzyść oskarżonego.

W tym stanie rzeczy obligatoryjne stało się wznowienie z urzędu postępowania zakończonego wobec skazanego W.H. prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) (art. 542 § 3 k.p.k.), a w następstwie przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. W ponownym rozpoznaniu konieczne będzie przeprowadzenie posiedzenia, w którym weźmie udział obrońca skazanego.

as